

kunde faa Lønnen tilpasset efter de nuværende Forhold, ja, saa er der jo ingen Ræson i Arbejdsledernes Holdning; hvis Konsekvensen ikke bliver Lockout. Men hvorledes er det gaaet? Hvorledes er det gaaet for Jernindustrien, som Skibsreder A. P. Møller og Industriraadets Formand er Medlemmer af? Ja, de har, endskønt det stod i deres Magt at sige Overenskomsterne op inden den 1. September, ganske roligt ladet de gældende Overenskomster løbe videre, i to Aar, tror jeg, endskønt de i Sommer havde opnaaet det, som de havde raabt saa højt paa: Ophævelse af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, for at de kunde gennemføre den Erhvervspolitik, som ogsaa er den højtærede Regerings: at trykke Lønnen ned efter de nye Prisforhold. Er der Skygge af Mening i en saadan Politik? Der savnes Udtryk for at betegne en saadan Handlemaade, forekommer det mig, fra de ansvarlige Industrilederes Side.

Men nu den højtærede Regering, hvad gør da den? Thi den har jo været indforstaaet med hele denne Politik, det var jo denne Politik, der skulde føres igennem. Søger da den højtærede Regering at opfordre Arbejdsgiverne til at lockoute Arbejderne, nu da Regeringen har givet dem det Kort paa Haanden, som de ønskede, Ophævelse af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse? Nej, ingenlunde. Og hvad der gælder i Jernindustrien, det kommer utvivlsomt til at gælde i en Mængde af de Industrier, som nu ligger i Forhandling eller er ved at optage Forhandling om Overenskomsternes Ændring eller Fortsættelse; de vil i stort Omfang utvivlsomt fortsætte med Overenskomsterne lønningsmæssigt uændrede, de vil ikke lockoute Arbejderne. Ja, men hvad er saa Meningen med det hele? Hvad er saa Meningen med denne social-økonomiske Politik fra Regeringens og fra Arbejdsledernes Side? Jeg kan med min bedste Villie ikke se Ræson deri, men den højtærede Indenrigsminister er maaske i Stand til at forklare mig det; jeg vilde være ham taknemmelig, hvis han vilde give mig en fyldestgørende Forklaring.

Jeg vil gerne have Lov til at gøre nogle Bemærkninger om, hvorledes Situationen for ikke mange Aar siden tegnede sig i England, i Industrilandet England. Det er jo nemlig ikke saadan, at Danmark stadig har været i Situationer, som er særegne for os; de Situationer, økonomiske og sociale, vi staa i, dem har mangfoldige Lande i Europa ogsaa været i, og der er meget lærerige Analogier at hente i

den økonomiske Udvikling, der har fundet Sted i England siden Krigen. England har haft Inflationspolitik, ligesom vi har haft det, under Krigen og i de første Efterkrigsaar; derefter har det haft Deflationspolitik, og nu søger det at komme over Deflationens økonomiske og sociale Virkninger. Jeg tror, at det danske Samfund i Øjeblikket befinder sig, økonomisk og socialt, paa et lignende Trin, som det engelske Samfund gjorde i 1923, og jeg vilde gerne, med den højtærede Formands Tilladelse, ganske kort redegøre for, hvorledes en saa fremragende Erhvervsmand og Finansmand som den tidligere engelske Finansminister Mc Kenna, Formand og Leder af den store „London Joint City and Midland Bank“, den Gang saa paa hele dette Spørgsmaal om Inflation, Deflation og Arbejdsløshed. Han sagde følgende ved et stort Handelskammerrøde i Belfast; hvor han var Hovedtaler: Naar man betragtede Spørgsmaalene om Erhvervene og Finanserne, saa var det en overvældende Kendsgerning, som man aldrig burde tabe af Syne, at Landet havde $1\frac{1}{4}$ Million arbejdsløse. Den direkte Byrde af denne usædvanlige Grad af Arbejdsløshed var, at Staten og de lokale Myndigheder havde en Udgift af 100 Mill. Pund Sterling om Aaret. Det virkelige Tab var imidlertid langt større. Hvis disse Mænd og Kvinder kunde blive bragt tilbage til Beskæftigelse, saa vilde de indtjene Lønninger, hvis Anvendelse til Forbrug vilde være ensbetydende med Aabningen af nye Markeder med en Købeevne af formentlig over 100 Mill. Pund Sterling. Naar der først var gjort et alvorligt Indhug i Arbejdsløshedens Tal, vilde Genoplivelsen af Erhvervslivet komme af sig selv. Og saa siger han, at man kan bringe Priseniveauet ned ad to Veje, enten gennem en Forøgelse af de Varemængder, der kan udbydes til Salg, eller ved, at man fremtvinger en Indskrænkning af Købeevnen; den første Metode medfører ikke trykkede Erhvervsforhold, men den er langsom i sine Virkninger, den anden Metode er drastisk i sin Virkemaade, men kan ikke undgaa at deprimere Erhvervslivet og skabe Arbejdsløshed, og videre siger han da, at naar man har fuldført Deflationen og der saa viser sig ekstraordinær stor Arbejdsløshed, anser han det for et af de væsentligste Midler til at komme ud af denne Tilstand, at Regeringen og Finansinstitutionerne gaar ind for en ny Kreditpolitik, en Kreditudvidelsespolitik i Stedet for en Kreditindskrænkningspolitik.